

У всьому винна повінь

У всьому винна повінь. Так, у всьому винна саме вона – крижана безмежно синя вода, що прорвала дамбу, зруйнувала ненадійні мости й кладки та зі свавільним весняним гонором затопила всі низини мого села. А разом з ними й усі щілини моєї втомленої, попри молодий вік, пам'яті та свідомості, що блукає в невідь-яких світах. Таке буває весною. Немов прокидаєшся разом з усім живим, що спало в скрижанілих лапах зими. І тоді не дратують ні промочені ноги, ні котячі крики вночі, ні тотальний авітаміноз. Є тільки насичене озоном повітря, що дозволяє нарешті вдихнути на повні груди, спів жайворонка в купоросному небі, ледь солодкий присмак березового чи кленового соку, настільки холодного, що аж зводить зуби.

Весна завжди викликає масу дивних, суперечливих, але хмільних відчуттів. А цієї весни відчуття загострила крижана вода.

Так, у всьому винна повинь.

І якого мене туди несло, до тієї води? Тягло як магнітом.

Я все своє свідоме життя уникала небезпек. Вислів «не з цукру, не розтанеш» — точно не про мене. Я «розтала» би від чого завгодно: від купань у водоймі, де й жабі по коліна, бо не вмію плавати, від збирання ягід у лісі, оскільки саме до мене обов'язково приповзе змія, від лазіння по деревах, адже хто-хто, а я точно впаду, від бездумного вживання кісточок плодів, позаяк через випиту згодом воду в мені неодмінно виросте кущ або ціле дерево, ба навіть від нічних невинних прогулянок, тому що з темряви вибіжить вовк і злякає (ніби тим вовкам нічим зайнятись). Я мала тисячу й один привід «розтанути». Річ у тім, що мені ніхто цього не навіював. Я сама вирішила: буду триматись якомога далі від того «веселого» лайна — ціліша буду. І це працювало. Ні, справді, я, звісно, усвідомлювала значення вислову Клариси Естес: «Якщо ти не підеш до лісу, твоє життя так і не розпочнеться». Та насправду, мені було начхати на це: від дитячих традиційних забавок до ухвалення дорослих ризикових рішень я завжди обирала безпечні, безпрограшні, продумані варіанти дій, які відсували від мене різноманітні неприємності, але й не дозволяли насолоджуватись.

Водночас ті дивні ризиковані речі мене захоплювали. Я з роззявленим ротом слухала розповіді про екстремальні розваги інших і щиро раділа, що вони вціліли та розповідали про все те далеке й мені невідоме. Я побоювалась висоти, та могла впродовж кількох секунд зависати на мосту, щоб абсолютний захват і страх у мені трохи потягались, ніби в реслінгу. Страх, зрозуміло, перемагав. Мабуть, це найсильніша емоція, яку я лиш відчувала. Здебільшого він паралізує, та інколи виступає непоганим мотиватором — такий собі чарівний копняк під зад чи відро холодної води на голову.

Ще мені перехоплювало дух від сильних водяних потоків. Безліч разів я залипала на річки з порогами та кусала губу, що не займаюсь рафтингом. Це ж так круто... мабуть. Пам'ятаю з дитинства, як декілька разів у моєму селі розливалась річка, а що мій будинок стояв у останній лінії хат біля канави (тоді ще повноводої), наш город ставав темно-синім крижаним плесом посеред весни. Хоча людям невчасне явище приносило чимало клопоту, мені вся ця метушня до біса подобалась.

У мене саме був лікарняний: підхопила якусь заразу, коли забирила племінницю з дитсадочка. Справжнє пекло, мабуть, ті садочки. Окрім того, що сучасні діти — ніби вихідці з Аїду, там цілий розсадник вірусів і бактерій, які мій ослаблений організм у період весняного авітамінозу приймає з розкритими обіймами. Та за цей «презент» я навіть була вдячна. Робота відверто дратувала, змінити її на нову не вистачало духу, хоча я й не намагалась. Тому шанс зависнути в селі, в будинку батьків, під час одного з моїх улюблених весняних періодів, та ще й перед повинню, мене відверто потішив.

Коли лихоманка й ломота минули, я з захриплими зв'язками, почервонілими очима й натертою під бідним носом шкірою в хаті надовго не засиджувалась.

Спочатку я вирішила податися в долину, за канаву: нарвати анемон. Розуміла, що коли вода затопить усе, такого шансу вже не буде. Мама покрутила пальцем біля скроні, мовляв, куди тебе дурне несе, ще ж не вичухалась. Навіть мій пес, кароокий підстаркуватий брюнет з жіночим іменем Кася, глянув на мене як на ідіотку та проігнорував мій традиційний заклик до прогулянки, який я видавала з вищиром на обличчі. Він, певне, вважав його усмішкою. Я й сама розуміла, що моє бажання — тільки примха, та глибоко всередині мені уявлялося, що коли повертатимусь із букетом тих чортових анемон, кладку вже знесе к бісовій матері. І, м'яко кажучи, у мене

будуть проблеми. «Не пхайся туди!» — волато всеприсутнє раціо. Та моє альтер-его (так-так, те саме, яке тихенько звучало на високих мостах), оксамитово нашіптувало: «А як же ти — весною й без анемон?».

Квест «нарви квіточок і обдури стихію» закінчився непогано, а оскільки щойно я відійшла на метрів десять від кладки, її різко зніс потік брудної води, — то й поготів.

— А я таки везуча, хоча мама, певно, назвала би дурною.

Кася підбіг до мене з тим самим осудливим виразом мармизи й беркицьнувся на землю догори лапами. Любить цей гівнюк, коли йому чухають пузце. Не розумію, що собаки в цьому знаходять, та ігнорувати прохання друга не збиралась.

Кароокий кумедник після належної порції почісувань від господарки замахав своїм пухнастим хвостом і побіг до тата, який за допомогою пари нехитрих інструментів саме намагався спустити з берези сік. Збіса люблю це дійство!

— Та-а-а, ну як на таке діло та й без мене пішов? — вдала я ображену.

— Гадаєш, сік без тебе не піде? — увімкнув іронію тато.

— Піде й без мене, але якщо піде зі мною — буде ще краще. Ти, як завжди, забув банки взяти, я збігаю, а ти не починай без мене!

Мить, коли тато насилу розколупує кору, вичищає її та закликає сокорух змінити свій напрямок. Забиває клинок у стовбур, поплямлений зеленавими лишайниками, й той бере на себе перші краплі іржавого внаслідок корозії металу відтінку. Та з кожною краплею кров беріз світлішає, доки не стає кришталеву чистою, мов сльоза.

— До вечора має трохи набігти, день наче теплий, — підсумовує тато.